

Ви, що йдете в печальному мовчанні,
Проходите покірно в тишині,-
Звідкіль простуєте, бліді й сумні?
Я бачу, ви — в скорботі ненастанній.

Чи, може, ви мою зустріли пані,
Яка з кохання сльози ллє рясні?
Скажіть, о донни, правду всю мені,
Бо ви ж її красою осіянні!

Чи входили в житло ви сумовите
Моєї пані? Станьте ж, розкажіть,
Що з нею сталось,— правди не таїте!

Захвилювались ви несамохіть,
Обличчя ваше зблідло, слізьми вкрите,-
І в мене серце завмирає вмить.